

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 411.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

vos. Etenim diligere quidem in veteri Testamento situm est: hoc verò, sicut ego dilexi vos, adiecit. Eoque nomine mandatum nouum ipsum appellauit. Aliud enim est diligere proximum suum sicut seipsum: aliud sua negligere, vt proximorum commodis consulat. Vt enim ipse non suam sublimitatem, sed hominum vtilitatem sibi ob oculos proposuit, ac seipsum humilians formam serui suscipere minimè grauatus est, vt seruos ad filiorum adoptione duceret: eodem modo etiam vnumquemque nostrum, non priuatum commodum, sed proximorum vtilitatem spectare iussit. Quod si quispiam est, qui semper huiusmodi demissionem detrimento affici existimet, illud audiat, huiusmodi demissionem ad ipsum honoris verticè eum subuchere.

Petro. 4II.

Quod ex parentum intemperie proles quoque intemperiem contrahat, rationi consentaneum & perspicuum est: quod autem ex intemperantia, incertum quidè, sed verisimile est. Nam quod ex iis, qui aduersa valetudine laborant, atque egritudine aliqua occupati sunt, imbecilles filij nascuntur, rationi dissentaneum non est: quod autem ex sapijs quidem, verum intemperantiæ deditis, verisimile quidem est, non tamen perspicuum. Vnde etiam, vt opinor, propheta Ezechiel simul cum alijs peccatis illud etiam collocauit, quod peccator ad mulierem mēstruo profluuio laborantem accesserit. Quanquam enim potissimum hoc idcirco dixit, vt honestatem naturæ custodiret, & quia ipsi, dum in purgatione versatur, negotium exhiberi, absurdissimum facinus esse diceret, tamen etiam hoc ea ratione dixit, vt ne filijs quoque suis fœdorum morborum causa existerent. Siquidem virile semen cum impuro fœminæ sanguine commixtum corpora varijs morborum generibus obnoxia procreat. Etenim parentum intem-

δίδομι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. τὸ μὲν γὰρ ἀγαπᾶσαι καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καίτοι τὸ δὲ, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, προσέθηκε. διὸ καὶ κενὴν ἐπιτολίαν αὐτῷ ἐκέλευσε. ἄλλο γὰρ τὸ ἀγαπᾶσαι τὴν πέλας ὡς ἑαυτὸν, ἄλλο καὶ τὸ οἰκεία παρεῖναι, ἵνα τὰ τῆς πέλας ἐπαπορθῶσιν. ὡς περὶ γὰρ αὐτὸς οὐ πρὸς τὸ οἰκείον ὕψος, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἀνθρώπων ὄφελος εἶδε, καὶ ταπεινώσας ἑαυτὸν, μορφῆν δούλου κατέξωσε λαβεῖν, ἵνα τὰς δούλους εἰς ὑπόθεσιαν ἀγάγῃ· ἕτοιχ' ἔχερον ἡμῶν ἐκέλευσε, μὴ πρὸς τὸ οἰκείον κέρδος ὄραν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς πέλας ὄφελος βλέπειν. εἰ δὲ νομίζει τις βλάβειν συγκαταβαίνων, μαθαίτω, ὅτι ἡ συγκατάβασις αὐτῆ εἰς αὐτῷ αὐτὸν ἀνάγει τῆς πικρῆς τῆς κορυφῆς.

Πέτρο. ια.

Τὸ μὲν ἐν δυσχερασίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τὰ πικρὰ δισχερατα εἶναι, ἐν εἰκὸς καὶ δόλον· τὸ δ' ἐξ ἀκρασίας, ἀδολον μὲν, εἰκὸς δὲ. τὸ μὲν γὰρ ἐκ νοσοῦντων, καὶ πάθει πασι προσκαταληφθέντων ἀσθενῶν τίκτεται, οὐκ ἀπεικός· τὸ δὲ ἐξ ὑγιαίνοντων μὲν, ἀκρασία δὲ προσσχόντων, εἰκὸς μὲν, ἀδολον δὲ. διὸ, ὡς οἶμαι, καὶ ὁ προσφύτης Ἰεζεκιὴλ μετὰ τῆς ἄλλων ἀμαρτημάτων ἔταξε τὸ καὶ πρὸς γυναικὰ ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ ἐσσεῖν εἰσεληλυθέναι τὸν ἀμαρτωλὸν· μάστιγα μὲν γὰρ τῷ ἔφη, τὸ πρέπον τῇ φύσει φυλάττειν, καὶ καθαροῦ μὲν αὐτῷ ἐνοχλεῖσθαι ἀποπῶτατον εἶναι ἡγέμενος· ἔπειτα δὲ ἵνα μὴ καὶ τοῖς πικτομέμοις νοσημάτων εἰδεχθεὶς ἀπὸι γένοιτο. μυγύμενον γὰρ τὸ τῆς ἀνδρὸς σπέρμα τῶ ἀκαθάρατον τῆς γυναικὸς αἵματι, σάμματα σπῶνται νοσήμασι διαφόροις ἑσσομένην· ἐναπομάσονται γὰρ τὸ πῶν πινὰ τῶ τῆς γυναικὸς ἀκρασίας· εἰ τοῖσι φησὶ, φροντίζεσθαι τῆς τῆς πικτομέμον εὐκρά.

εὐκρασίας τε καὶ ὑγιείας, καὶ ἔβρι-
 λεσθε αὐτὰ ἐπιλησίου κωδίας χρε-
 ζεσθαι, φυλάττεσθε, καὶ κερὸν σω-
 σίας γινώσκετε, ἵνα μὴ καὶ τὰ τέκνα
 τῆς ἀκολασίας ὑμῶν τὰ σύμβολα
 ἀειφέρωσι.

Μαρτινιανῶ καὶ Μάρωνι. υἱβ.

Εἰ καὶ τὸ εἶδος τῆς μέθης τῆς ἑπι-
 οῦ καὶ ζήμιασι λυσιώντων ἐστὶ ἀξί-
 ορος, τὸ μὲν γὰρ ἐξ οἴνου, τὸ δὲ ἀπὸ
 ζυμμάτων γίνεται. ἀλλὰ γὰρ τὸ πάθος
 ὁμοίον ἐστὶ γὰρ ἀμφοτέροις ὁμοίως ἐπι-
 θυμία ἀπόπρω κεχέρονται. ὅ, ἵε γὰρ
 φιλονοσῶσα ἂν πλείους ἐπιθυμίας κί-
 λιας, ποσὶ τῶ πλείονων ὀρέγεται. ὅ,
 τε ἐρασιζήματος, ὅσα ἑστὶν πλείω
 σιωπῆ, ποσὶ τῶ μᾶλλον ἀνάπειε τῆ
 ἐπιθυμίας τῆ χεῖμον. τῆ τῶ μὲν οὐ
 εἰσκει. ἐτέρω δὲ πάλιν ὁ φιλάργυρος
 πλεονεκτεῖ. ἐκείνος μὲν γὰρ εἰ καὶ
 πάσης ἐστὶ καταγνώσεως ἀξίος, ἀλλ'
 οὐδὲν ἑστὶν ἄγχα πάχει καὶ φύσιν. ὁ
 γὰρ οἶνος θερμὸς ὢν καὶ ἀφαικῆς, καὶ
 πῦρ ἐμφυτον ἐπιτίθειν ξηρότητα, τῆς
 μεθύοντος ποιεῖ διηλυτῶ ἕτος δὲ πόθεν
 αἰ πλείονων ὀρέγεται, ὅσα ἔγω λέγειν
 πόθεν. ἐπειδὴν γὰρ μειζόνας πλατή-
 ση, τότε μάλιστα ἐστὶν ἐν σενία. ἀπο-
 ροι γὰρ τῆ τὸ νόσημα, καὶ ἀνίγμα-
 τι μᾶλλον ἐοικὸς. ἐκκοῦ εἰ θεραπειώ-
 μδρον ἐπιτελεσθῆναι καὶ τῶ ἐπιπνοημδίων
 φαρμάκῳ χαλεπώτερον γίνεται, σω-
 σάμεθα ὑλίου παρέχοντες τῶ ποσὶ τῶ
 πύει, καὶ τῆ ἀσθενείας (καὶ ἡ ἀθρόως
 ἡ καὶ μικρὸν ὑπεξέλωμεν, ἵνα μὴ ἀσβε-
 σται γενόμενον καταῦθα ἡμᾶς τεφρώ-
 ση, καὶ κἄν τῶ ἀσβέσῳ παρεπέμ-
 νη πύει.

Διογένει θεραπειώ. υιγ.

Ἡρόδμῳ ὅτι ἕκαστος ἐξ ὧν ἀνάπτεται,
 καὶ τῆ μελλόντων ἀποφάσεται. ἔ-

peratiam & libidinem quodammodo ex-
 primunt. Quamobrem, inquit, si probi
 filiorum vestrorum temperamenti, & fan-
 tatis cura vos tangit, nec vultis vt ex Do-
 minica Ecclesia seiungantur, cauete, atque
 congressus fœminei tempus agnoscite, ne
 alioqui filij quoque intemperantiæ atque
 impudicitia vestrae notas circumferant.

Martiniano & Maroni. 412.

Et si temulentia eorum, qui vini & pecu-
 niarum rabie tenentur, species diuersa est
 (altera enim à vino, altera à pecuniis pro-
 ficiscitur:) at affectus tamē similis est. Nam
 utriusque eodem modo à turpi & absurda
 cupiditate subacti sunt. Siquidem & qui
 vini audus est, quo plures calices exhau-
 ferit, eo plures appetit: & qui pecuniarum
 amore tenetur, quo plura collegerit, eo
 magis cupiditatis fornacem accendit. At-
 que hæc quidem in re illi similis est. At ve-
 rò alia rursus ratione is qui pecuniae stu-
 dio flagrat, superiores fert. Nam cum al-
 ter, & si omni reprehensione atque con-
 demnatione dignus sit, tamen rem naturæ
 consentaneam perpetiatur (vinum quippe
 cum feruidum & ardens sit, ac naturalem
 siccitatem auget, ebriis sitim accerfit,) hic
 contra, qua de causa plura semper appet-
 tat, dicere nequeo. Nam cum ampliores
 opes consecutus est, tum demum maximè
 in paupertate versatur. Inexplicabilis enim
 hic morbus est, atque ænigmati similis.
 Quamobrem si cum curatur ingrauescit,
 ac per excogitatum remedium atrocius
 redditur, materiam eiusmodi igni præbere
 definamus, ac pristinam vel subito vel
 paulatim subtrahamus; ne alioqui inextin-
 ctum effectum, & hic nos in cinerem re-
 digat, & illic ad nunquam extinguendum
 ignem nos transmittat.

Diogeni Presbytero. 413.

Sic existimo vnumquemque ex his, que
 facit, de futuris quoque pronunciare. Nemo